

aneb: Nevinná obět' tajemných banditů.

Pokračování.

"A dobře uděláš, Šmule, když si to budeš pamatovat," doložil Pedro, "neboť přijdou dnové, že budeš mít této upomínky zapotřebí! Tedy na shledanou!"

"Na shledanou!" zabručel Šmul, dívaje se škaredě za odcházejícím Pedrem.

"Ať jsem věčně zatracen a ať již nedělám žádný obchod, pak li mu to neoplatím i s úroky, co mi udělal!" zvolal Šmul a zanechav pak všech dalších nářků odkvapil z domu.

Byl na cestě k hraběnce Katince.

My tam však pospíšme napřed a vstoupíme do onoho paláce, do něhož byl hrabě Bohumil ráno po smrti Rosinského vešel.

Hraběnka Katinka se vrátila teprv pozdě večer s Jelvou ze zámku Svobody do svého paláce.

Všecky své vřelé city, které posud měla pro Bohumila, byla již v sobě potlačila, a její mysl byla zase docela klidná.

Ona byla šťastna, kdykoli pohledla na Jelvu, a tisknouc si vřele tuto dceru po své nešťastné setce k nádrům, učinila pevný slib, že bude od nynějška hlavně o to pečovati, aby byla její neteř šťastna.

Ty dvě dámy seděly v nádherném saloně, a Katinka musela Jelvě po celou tu dobu jen o její matce vypravovati.

Jelva poslouchala s napnutou pozorností každé slovo své tetičky, ale neuronila ani jediné slzy, slyšíc ji vypravovat o osudech své nešťastné matky; za to však zahořela hněvem proti všem, kdož byli tím vinni, a v jejím srdci počala vznikat touha po pomstě.

"Ještě štěstí, že je můj děd mrtev," pravila Jelva v naruživém úchvatu. "Kdyby byl živ, nerozmyslela bych se ani okamžik, předstoupila bych před něj a vyzvala bych ho, aby se mi z toho ze všeho zodpovídal. Ale zda se," doložila pak, "že nebyl také můj otec prost vši viny, když se dal z toho zámku vyhnat a vydal mou ubohou matku surově libovůli jejího otce. On je také vinec mým trudným osudem, a kdo ví, co by se bylo se mnou stalo, kdyby nebylo bývalo Nikoly Santorina."

Jelva se nyní zamlčela jsouc zabrána v trudné myšlenky, a ohledávíc se zpět do své minulosti, která měla pro ni tak málo blažených okamžiků, ačkoli byli její pěstounové všecku péči jí věnovali.

Po celou dobu, co byla u nich, toužila stále po tom, aby se dostala z toho malého domku pryč, neboť měla jakési tušení, jako by byla zro zena k něčemu vznešenějšímu.

Tato mlhavá touha byla příčinou, že byla Jelva často zdumělá a vyhledávala samotu, a tím se u ní utvořila pevná a mužná povaha.

Jelva neměla takových vlastností jako ostatní děvčata ve vsi, kde bydlili její pěstounové; ona se vždycky stranila veselých her mládeže a bývala raději ve společnosti se staršími lidmi, kteří byli z to vypravovat jí něco z minulosti pol-kého národa.

Lčení národních reků a bohatýrů, kteří bojovali za neodvislost své vlasti, dodávalo jí zvláštního nadšení, a již tenkrát u ní vznikla častěji myšlenka, že pochází také ona ze slavného rodu, jehož členové skvělými činy pro svou vlast se vyznamenávali.

Bylo jí tenkrát 16 let, a poněvadž prozrazovala velkou dychtivost po učení, dali jí do vsi Svobody ke kantoru Santorinovi.

Jelvě se tam její blouznivé sny z části uskutečnily.

Mladý hrabě Bohumil Kaminski spezoval tu milostnou květinu, která kvetla v neúhledném domku vedle kostela, a jeho srdce se k ní bizo naklonilo vřelou a upřímnou láskou, a také ona byla upoutána jeho uslechlou povahou a neohrožeností, kterou byl již při rozličných příležitostech dokázal, a právě tato neohroženost a rekovná mysl jí k němu nejvíce vábila.

Mezi Jelvou a Bohumilem panovaly čím dál tím častější styky, a konečně navštěvoval Bohumil svou milenkou již skoro každý den a vypravoval jí ledacos, čeho byl v knihách se dočetl, a tím způsobem vzdělával tu dívku mnohem lépe, než by to byl učitel Santorin dovedl.

Hrabě Dimitri Kaminski, jeho otec, dopouštěl se tenkrát nejhorších prostopášností a neměl ani času, aby byl mohl pozorovati, co jeho syn dělá.

Narazin sice věděl všecko, ale považoval tu známost mladého hraběte za věc docela nepatrnou, jako by hrabě Bohumil tu dívku jen proto navštěvoval, aby si s ní ukrátil čas — dle způsobu jiných mladých kavalírů.

Bohumilova matka, hraběnka Helena, upadla konečně nad nezřízeným životem svého manžela v hluboký zármutek, žila v úplné odloučenosti od ostatního světa a měla z toho radost, že Jelva na

jejího syna tak blahodárně působí a že přispívá ku zmírnění jeho divokosti.

Od té chvíle, co byl Bohumil ponejprv před Jelvou o své lásce se projevil, zmizela s jejího čela všecka zádumčivost, a tato se pak jen málo kdy u ní zase objevila, a sice jen tenkrát, když mluvil Bohumil o nešťastných osudech své vlasti anebo o utrpení své matky.

Také tentokrát byla Jelva ponořena v trudné myšlenky, neboť měla právě na mysli své rodiče.

"Což by to nebylo možným, abych se něco o svém otci dověděla?" tázala se své tetičky.

"Ne, Jelvo, po tom nepátrej," odpovíděla hraběnka Katinka pomýšlejíc s hrůzou na to, že byl snoubenec této dívky nepřítelem jejího otce a že ho v souboji usmrtil. "Já ti nemohu dát na takové otázky žádnou odpověď, neboť víš, že musím svému slibu dostátí."

"Já to vím," pravila Jelva, "a proto jsem si pevně umínila, že se to muším dovědět od jinud, co přede mnou zamlčuješ, neboť nemohu mít dříve upokojenou mysl."

"To je nemožná věc, co zamýšlíš Jelvo," namítala Katinka, zhrozivši se toho, že na sobě jeví ta dívka takový pevný úmysl. "Tvůj otec zmizel a nikdo neví kam."

"Někdo to přece musí vědět," namítala Jelva. "Snad bude možná najít toho cizince, kterýž s ním tenkrát seděl v té hospodě, a kteréhož hospodský znal."

"Ale považ, že minulo od té doby již 18 let."

"To není tak dlouhá doba," namítala Jelva. "Já se ještě nevzdávám naděje, že se ten plán zdaří. Odpuť, tetičko, že tě znepokojuju takovými myšlenkami a že se ti za tvou dobrotu ke mně tak špatně odměňuju. Mně pořád něco říká, že nebyl život mého otce beze skvrny. Ten člověk, kteréhož Nikola u něho zastihl, byl jeho svůdníkem, jeho démonem!"

Hraběnka pohledla soustrastně na dívku, neboť musela sama uznati, že má Jelva právo pít se po minulosti svého otce; ale strachovala se o její spokojenost, pak-li by se jí podařilo odhaliti ten závoj a dozvědět se o osudech Fleuryho.

Jelva měla jemný cit, ačkoli byla dcera zločince a proto by se byla považovala po boku Bohumila za nešťastnou, kdyby se byla dozvěděla o špatnostech svého otce.

Právě když spolu takto rozmlouvali, vešel do pokoje Bohumil a vyrušil je z řeči.

Jelva se vzhopila a spěchala svému milenci vstříc.

Hraběnka jej srdečně uvítala a tázala se ho:

"Co jste dnes tak zamyšlen, Bohumile?"

"Vy víte, paní hraběnko, že mi zmizely ty důležité spisy," odpověděl Bohumil. "Právě proto jsem přijel do Varsavy a chci se zde pít po Narazinovi, o němž se domnívám, že byl on ty spisy ukradl. Na zámku Ronikovu není."

"Vy jste tam byl?" tázala se hraběnka žasnouc.

"Proč bych tam byl nešel?" zvolal Bohumil. "Já se té Bělčinské nebojím a jsem s to, pevně do očí se jí podívati. Mně na těch spisech velmi mnoho záleží, — já do nich sice teprv jen nahlédl, ale již to mi postačuje, abych mohl usvědčit Narazina ze spiknutí proti me osobě a z nejhaenebnějších zločinů."

"Dejž Bůh, aby se vám to podařilo," pravila Katinka.

"To se musí podařit, jako se podaří také to, co mám v úmyslu," podotkla Jelva.

Pak se začalo mluvit o jiných věcech; ale v tom vešel sloužící do pokoje a oznamoval, že čeká venku žid Šmul a že prosí paní hraběnku, aby s ní mohl mluvit.

Hraběnka věděla, že je Šmul také jeden z věřitelů nebožtíka hraběe, i zanechavši Bohumila a Jelvu v pokoji, odebrala se do jiného pokoje, chtěíc tam žida Šmula přijmouti.

Tento jí pokročil vstříc, kloně se skoro už k zemi.

Hraběnka mu poděkovala hrdým pokynutím hlavy, neboť znala toho pověstného lichváře a věděla, že byl již mnohého nadějného jinoha zkazil.

To bylo vůbec známo, že Šmul synům bohatých rodičů peníze vnucuje a že přivede každého na mizinu, kdo je nešťastnou náhodou v takovém postavení, že si musí od něho peníze vypůjčiti, a proto naň hleděla s opovržením, ačkoli ho mnohdy také potřebovala ku sprostředkování r zličných záležitostech.

"Milostivá paní hraběnko," pravil Šmul, "Já jsem tak smělý a přicházím v příčině nebožtíka pana hraběte."

"Já jsem si to hned pomyslela," pravila hraběnka. "Jen se vyslovte zkrátka, já nemám kdy s vámi se zdržeti."